Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 450 van 22 september 2026
in de zaak RvV X II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat P. KAYIMBA KISENGA**
Auguste Reyerslaan 106
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 18 september 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 12 september 2026 houdende de terugdrijving (bijlage 11).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RvV-wet).

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DESAUW, die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 september 2026 wordt de verzoekende partij tegengehouden aan de grenscontrole op de luchthaven Brussel Nationaal.

1.2. Op 12 september 2026 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing houdende tot terugdrijving. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Op 12.09.2026 om […] uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationale Luchthaven, werd door ondergetekende, 1INP Bouvies
mevrouw :
naam Z.
voornaam O. W.

geboren op (…) 2000 te (…) geslacht (m/v) Vrouwelijk
die de volgende nationaliteit heeft Togo wonende te […]
houder van het document paspoort nummer (…)
afgegeven te Lome op : 03.11.2023
houder van het visum nr. (…) van het type D afgegeven door België
geldig van 01.09.2026 tot 30.12.2026
voor een duur van 120 dagen, met het oog op : studies
Aangekomen met […] afkomstig uit Lomé, en zal teruggedreven worden naar Lomé, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan haar wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :
[…]
(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)
Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart naar België te komen om te studeren aan de universiteit van Luik. Zij kan echter geen uitleg geven over wat de studie inhoudt, heeft geen bewijs van communicatie met de universiteit over de studies of haar accommodatie, ze heeft geen bewijs van betaling van het inschrijvingsgeld. Over haar garant heeft zij geen gegevens en ook over mensen in België die haar hier zullen verder helpen, heeft ze onduidelijk en tegenstrijdige info.
Enerzijds verklaart ze accommodatie te zullen krijgen van de universiteit, anderzijds verklaart ze bij haar "neef" te zullen te verblijven.
Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken wat zij effectief in België komt doen en waar zij zal verblijven voor de duur van haar verblijf.
Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: .....
[…]
Opmerkingen: het visum D wordt ingetrokken".

2. Betreffende de procedure

2.1. Het beroep is gericht tegen een beslissing tot terugdrijving en de erin vervatte opmerking "*het visum D wordt ingetrokken*". Deze beslissing is genomen in het kader van een grensprocedure.

Overeenkomstig artikel 2.28, §1, eerste lid, 1° van de RvV-wet is de urgente procedure van toepassing.

2.2. Uit artikel 2.59, §1, tweede lid van de RvV-wet blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) *in casu* overgaat tot een onderzoek *ex nunc* daar een beslissing tot terugdrijving de bestreden beslissing vormt.

2.3. Artikel 2.31, § 5 van de RvV-wet bepaalt, zoals de verzoekende partij ook aangeeft in haar verzoekschrift, dat de uitvoering van een terugdrijvingsbeslissing automatisch is geschorst tijdens de termijn voor het indienen van het beroep en tijdens het onderzoek van het tijdig ingediende beroep.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het legaliteits- en proportionaliteitsbeginsel, van het beginsel "*audi alteram partem*" en van de zorgvuldigheidsplicht.

Subsidiair wijst de verzoekende partij op de ondeelbaarheid van de maatregel tot intrekking van het visum D en de beslissing tot terugdrijving.

De verzoekende partij licht haar middel toe als volgt:

« A. Premier moyen : violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, de l'article 3, alinéa 1er, 3°, de la loi du 15 décembre 1980, du devoir de minutie et de l'erreur manifeste d'appréciation
Les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 imposent à l'autorité administrative d'indiquer, dans l'acte lui-même, les considérations de droit et de fait qui le fondent.
Cette motivation doit être adéquate, pertinente, individualisée et suffisante ; elle ne peut se limiter à une formule générale qui pourrait indifféremment justifier n'importe quelle autre décision.

Le devoir de minutie impose quant à lui à l'autorité compétente de rechercher les faits avec soin, de recueillir les renseignements nécessaires à sa décision et de prendre en considération l'ensemble des éléments du dossier avant de statuer.
Le Conseil du contentieux des étrangers a eu, à de très nombreuses reprises, l'occasion d'appliquer ces principes au contentieux de l'accès au territoire pour motif d'études, où l'administration dispose certes d'un pouvoir d'appréciation, mais ne peut l'exercer qu'au terme d'un examen concret et individualisé de la situation propre du demandeur.
Il a ainsi annulé une décision de refus de visa étudiant dont la motivation, fondée sur la seule circonstance que l'établissement visé n'était pas reconnu, « ne permet ni au requérant ni au Conseil de comprendre les raisons concrètes » ayant conduit au refus, faute d'un examen individualisé de la situation personnelle du demandeur au regard des critères objectifs applicables (C.C.E., arrêt n° 347.477 du 29 mai 2026).
Il a de même annulé une décision qui, sans tenir compte d'un avis favorable pourtant versé au dossier administratif, avait conclu à une incohérence du projet d'études : le Conseil y a jugé que l'administration « ne s'est pas fondée sur l'ensemble des éléments de la cause », manquant ainsi à son devoir de minutie (C.C.E., arrêt n° 339.517 du 15 janvier 2026).
Ces enseignements sont directement transposables au cas d'espèce.
Le visa D de la requérante n'a pu lui être délivré qu'au terme d'un examen consulaire portant précisément sur l'objet et les conditions de son séjour, sur la base du formulaire standard visé à l'article 99 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 et de la lettre d'autorisation d'inscription du 21 avril 2026.
La mention « B41+ULIEGE » figurant sur le visa lui-même atteste de ce lien exprès avec son inscription universitaire.
Il existe donc, dans le chef de la requérante, une présomption de régularité que l'administration ne pouvait écarter que par une motivation précise, individualisée et fondée sur des éléments objectifs.
Or, la requérante était, au jour même du contrôle, régulièrement inscrite à l'Université de Liège pour le Master précité, ainsi qu'en atteste l'attestation d'inscription délivrée ce même 12 septembre 2026.
La partie adverse ne pouvait ignorer cet élément essentiel sans méconnaître son devoir de minutie, à l'instar de ce qui a été jugé dans l'arrêt n° 339.517 précité.
Le reproche fait à la requérante de n'avoir pu, dans l'instant du contrôle frontière, exposer verbalement le détail de son programme d'études ne tient, par ailleurs, aucun compte de ce que ce même programme avait déjà fait l'objet d'un examen complet et individualisé, tant par l'Université de Liège que par le poste diplomatique belge ayant délivré le visa.
Cette motivation est, au surplus, rigoureusement identique pour justifier tant le refoulement que le retrait du visa D qui l'accompagne, sans le moindre examen distinct de cette seconde mesure, alors pourtant que ses conséquences sont plus graves encore.
Une telle identité confirme le caractère stéréotypé de la motivation retenue, qui aurait pu, à l'instar de celle sanctionnée dans l'arrêt n° 347.477 précité, servir à justifier n'importe quel autre refus d'accès au territoire pour motif d'études.
A.4. De l'erreur de fait qui achève de caractériser l'erreur manifeste d'appréciation
Au-delà même du caractère insuffisant et stéréotypé de la motivation retenue, l'examen du dossier académique de la requérante révèle que plusieurs des constats de fait sur lesquels repose la décision attaquée sont directement démentis par les pièces qu'elle avait produites.
La décision attaquée reproche ainsi à la requérante de ne disposer d'aucune information sur un garant. Or, la requérante avait précisément produit, à l'appui de sa demande de visa, un engagement de prise en charge conforme à l'annexe 32, régulièrement souscrit par Monsieur T. F. M. L. (…), titulaire d'un droit de séjour permanent dans l'Union européenne, s'engageant expressément à prendre en charge les frais de soins de santé, de séjour et de rapatriement de la requérante pour ses études à l'Université de Liège durant l'année académique 20262027, la signature de ce garant ayant été légalisée par le Consulat général de Belgique à Berlin le 30 juin 2026.
Le constat contraire retenu par la partie adverse procède donc d'une erreur de fait, et non d'une simple divergence d'appréciation.
S'agissant du reproche tiré de l'absence de preuve de paiement, la requérante justifie s'être acquittée, le 16 juillet 2026, de la redevance administrative liée à sa demande, par virement adressé à l'Office des étrangers.

Quant aux droits d'inscription proprement dits, la lettre d'autorisation d'inscription de l'Université de Liège du 21 avril 2026 précise elle-même que leur paiement n'intervient qu'après confirmation de l'inscription, au moyen du portail étudiant, et au plus tard le 1er février suivant.
Exiger de la requérante, dès son arrivée, la preuve d'un paiement dont l'échéance n'est pas encore atteinte selon les propres termes de l'université revient à lui imposer une preuve impossible.
Enfin, le sérieux du projet d'études de la requérante, mis en doute par la décision attaquée, est confirmé par la cohérence de son parcours antérieur : titulaire d'un baccalauréat de l'enseignement secondaire obtenu en 2019, elle a ensuite validé l'intégralité de son cursus de licence en gestion à l'Université de Kara, avec la mention « Bien ».
La poursuite d'un Master en sciences de la population et du développement s'inscrit dans le prolongement naturel de ce parcours et non dans une improvisation de circonstance, ce que confirment au surplus les

nombreuses démarches préalables entreprises par la requérante : constitution d'un dossier médical et judiciaire complet, souscription d'une assurance voyage couvrant précisément la période de son visa, et engagement d'un garant identifié.

Il résulte de ce qui précède que la décision attaquée repose non seulement sur une motivation insuffisante et stéréotypée, mais également sur des constats de fait erronés que le dossier administratif dément directement. Le premier moyen est, dès lors, sérieux.

B. Deuxième moyen : violation du principe de légalité, du principe de proportionnalité, du principe audi alteram partem et du devoir de minutie

Le principe de légalité interdit à l'administration d'ajouter aux conditions fixées par le législateur des exigences que celui-ci n'a pas prévues.

Le principe de proportionnalité lui impose de mettre en balance l'objectif poursuivi par la mesure envisagée et les conséquences de celle-ci pour l'administré.

Le principe audi alteram partem, enfin, commande que l'administré ne se voie pas opposer, sans avoir été mis en mesure d'y répondre, un élément qu'il ne pouvait raisonnablement anticiper devoir fournir.

Le Conseil a ainsi annulé une décision de refus de visa étudiant qui reprochait à l'intéressé de ne pas se loger à proximité immédiate de son établissement, jugeant que « le choix d'un logement est une considération strictement personnelle » et que la partie défenderesse ajoutait, ce faisant, une condition à la loi (C.C.E., arrêt n° 341.868 du 25 février 2026).

Il a de même jugé, à propos d'une preuve que l'administration reprochait à une étudiante de ne pas avoir produite, qu'elle « pouvait raisonnablement ignorer la nécessité de fournir une telle preuve » dès lors que cette obligation ne ressortait d'aucun texte applicable, en sorte que l'exigence méconnaissait le principe audi alteram partem autant qu'elle ajoutait, une fois encore, une condition à la loi (C.C.E., arrêt n° 341.879 du 25 février 2026).

Dans le même sens, le Conseil a annulé une décision de refus fondée sur l'absence d'un document dont rien n'établissait que l'administration avait préalablement signalé le défaut à l'intéressée, alors que la réglementation applicable impose précisément à l'autorité d'« informer par écrit » le demandeur des pièces qu'il lui reste à produire avant de statuer (C.C.E., arrêt n° 344.891 du 16 avril 2026).

Ces principes trouvent une application directe en l'espèce.

Rien, dans la loi du 15 décembre 1980 non plus que dans l'arrêté royal du 8 octobre 1981, n'impose à un étudiant muni d'un visa D valable, déjà délivré au terme d'un examen consulaire complet de son dossier d'admission, de disposer, au moment même du contrôle frontière, d'une preuve écrite de sa correspondance avec l'université ou du paiement de ses droits d'inscription.

En exigeant de telles preuves séance tenante, la partie adverse a, à l'instar de ce qui a été jugé dans les arrêts n° 341.868 et n° 341.879 précités, ajouté aux conditions légales des exigences non prévues par celles-ci.

Rien n'indique davantage que la requérante aurait été préalablement informée, que ce soit par le poste diplomatique compétent lors de la délivrance de son visa ou par l'autorité de contrôle frontière elle-même, de ce qu'elle devrait produire de telles pièces séance tenante sous peine de refoulement.

Elle pouvait raisonnablement l'ignorer, ainsi que l'a jugé le Conseil dans l'arrêt n° 341.879 précité, ce qui suffit à caractériser une violation du principe audi alteram partem et, à tout le moins, du devoir de minutie tel qu'il a été précisé dans l'arrêt n° 344.891 précité.

S'agissant enfin du logement de la requérante, le seul fait qu'elle ait envisagé, dans un premier temps, un logement universitaire, puis évoqué la possibilité de séjourner temporairement chez son neveu à son arrivée, ne révèle aucune contradiction substantielle ni la moindre intention frauduleuse.

Il n'est pas inhabituel qu'une étudiante nouvellement arrivée envisage un hébergement transitoire chez un proche dans l'attente d'un logement définitif, ce choix relevant, comme l'a rappelé le Conseil dans l'arrêt n° 341.868 précité, d'une considération strictement personnelle.

La partie adverse n'a procédé à aucune vérification ni sollicité aucune précision complémentaire avant d'ériger cette circonstance en élément disqualifiant, méconnaissant ainsi son devoir de minutie.

Il est, en toute hypothèse, manifestement disproportionné de refuser l'accès au territoire à une étudiante porteuse d'un visa D valable et régulièrement inscrite dans un établissement d'enseignement supérieur belge, de la priver de liberté et de retirer son visa, sur la seule base de lacunes mineures et ponctuelles constatées lors d'un contrôle oral, à son arrivée, après un vol long-courrier depuis Lomé.

Cette disproportion, qui emporte au surplus l'interruption d'une année académique déjà entamée, caractérise une violation du principe de proportionnalité.

Le second moyen est, dès lors, également sérieux.

C. Troisième moyen, à titre tout à fait subsidiaire : indivisibilité de la mesure de retrait du visa D et de la décision de refoulement

L'article 3 de la loi du 15 décembre 1980 dispose que, lorsqu'il est envisagé de refuser l'entrée à un étranger porteur d'un visa valable, l'autorité compétente décide également s'il y a lieu de l'annuler ou de l'abroger, et que les autorités chargées du contrôle aux frontières refoulent l'étranger et, le cas échéant, annulent ou abrogent le visa.

Il résulte de cette disposition que la mesure de retrait du visa n'est pas un acte autonome répondant à des conditions propres, mais l'accessoire nécessaire de la décision de refoulement, dont elle procède et dont elle épouse entièrement le sort.
Dès lors que les premier et second moyens, développés ci-dessus, démontrent le caractère sérieux des critiques adressées à la décision de refoulement elle-même, la mesure de retrait du visa D, qui n'a fait l'objet d'aucun examen distinct et repose sur une motivation rigoureusement identique, ne saurait subsister si celle-ci venait à être annulée.
La requérante sollicite, dès lors, à titre tout à fait subsidiaire et pour le cas où l'indivisibilité de la mesure ne serait pas retenue d'emblée par Votre Conseil, que l'annulation de la décision de refoulement emporte, par voie de conséquence, celle de la mesure de retrait de son visa D."

3.2. De Raad stelt vooreerst vast dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verwerende partij een (afzonderlijke) beslissing heeft genomen tot intrekking van het visum D.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De beslissing tot terugdrijving is genomen met toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en stelt dat de verzoekende partij bij haar aankomst in België niet in het bezit was van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven. De feitelijke overwegingen die de verwerende partij tot deze beoordeling heeft gebracht, kunnen verder op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen.

De motivering stelt de verzoekende partij in staat te begrijpen waarom volgens het bestuur het doel van het verblijf en de verblijfsomstandigheden niet worden aangetoond waardoor haar de toegang tot het grondgebied krachtens artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet kan worden geweigerd. Aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht lijkt voldaan.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.4. Waar de verzoekende partij de motieven op inhoudelijk vlak betwist, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.5. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij verklaart dat zij naar België komt om te studeren aan de universiteit van Luik en meent dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt wat zij effectief in België komt doen en waar zij zal verblijven voor de duur van haar verblijf. Hiervoor wijst de verwerende partij op volgende elementen:
- De verzoekende partij kan geen uitleg geven over wat de studie inhoudt;
- De verzoekende partij heeft geen bewijs van communicatie met de universiteit over de studies of haar accommodatie;
- De verzoekende partij heeft geen bewijs van betaling van het inschrijvingsgeld;
- Zij heeft geen gegevens over haar garant;
- Zij heeft onduidelijke én tegenstrijdige informatie over de mensen die haar hier zullen verder helpen, daar zij enerzijds verklaart accommodatie te zullen krijgen van de universiteit en anderzijds verklaart bij haar ‘neef’ te zullen verblijven.

3.6. De verzoekende partij wijst erop dat het visum D haar uitgereikt werd na een consulair onderzoek betreffende het doel en de omstandigheden van haar verblijf, op grond van het standaardformulier bedoeld in artikel 99 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de brief houdende de toestemming tot inschrijving van 21 april 2026. Zij wijst er ook op dat de vermelding "*B41+ULIEGE*" werd aangebracht op haar visum, wat op zich reeds de directe link met haar universitaire inschrijving bevestigt. Zij meent aldus dat er in haar hoofde dan ook een vermoeden van regelmatigheid bestond die de verwerende partij niet kon aan de kant schuiven dan door een nauwkeurige, individuele motivering gebaseerd op objectieve elementen. De verzoekende partij betoogt dat zij op de dag van de grenscontrole op regelmatige wijze ingeschreven was aan de Universiteit van Luik voor een Master, wat ook bevestigd wordt door het attest van inschrijving afgeleverd op 12 september 2026. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij tekortgeschoten is aan haar zorgvuldigheidsplicht door dit essentieel element te miskennen.

De verzoekende partij meent dat een onderzoek van haar academisch dossier laat zien dat meerdere van de vaststellingen van de verwerende partij direct worden tegengesproken door de stukken die zij had bijgebracht.

De verzoekende partij betoogt betreffende het bewijs van betaling van het inschrijvingsgeld, dat de brief tot toestemming van inschrijving van de Universiteit van Luik van 21 april 2026 verduidelijkt dat de betaling pas tussenkomt na bevestiging van de inschrijving, via het studentenportaal en ten laatste op 1 februari. Zij meent dat vanaf haar binnenkomst een bewijs van betaling vereisen waarvan de vervaldatum nog niet verstreken is, neerkomt op het haar opleggen van het leveren van een onmogelijk bewijs.

Betreffende haar accommodatie stelt de verzoekende partij dat het loutere feit dat zij in eerste instantie heeft gewezen op een universitair logement en daarna de mogelijkheid heeft ingeroepen om tijdelijk bij haar neef te verblijven bij haar aankomst, op geen enkele wijze een substantiële tegenstrijdigheid aantoont, noch een frauduleuze intentie. Zij wijst erop dat het niet ongewoon is dat een student die net aangekomen is een transitoir logement beoogt bij een naaste in afwachting van een definitieve accommodatie, wat een strikt persoonlijke keuze is. Zij betoogt dat de verwerende partij niet overgegaan is tot enige verificatie of om een bijkomende verduidelijking heeft verzocht. Ook hier heeft de verwerende partij volgens de verzoekende partij haar zorgvuldigheidsplicht geschonden.

3.7. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij op grond van het visum type D om studieredenen niet automatisch een recht op binnenkomst heeft. Het vervullen door de verzoekende partij van de voorwaarden voor de toekenning van een visum en het onderzoek van die voorwaarden door de ambassade of consulaire diensten, leiden niet *ipso facto* tot de vaststelling dat de verzoekende partij het grondgebied mag betreden en beletten de grenscontrole-instanties niet om de voorwaarden bij binnenkomst op het grondgebied (nogmaals) te onderzoeken. De verzoekende partij heeft een verantwoordelijkheid om bij binnenkomst haar reisdoel te staven door middel van stukken en/of overtuigende verklaringen in de zin van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De beslissende overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid inzake de beoordeling van het reisdoel. De loutere afgifte van een visum heeft niet tot gevolg dat voldaan is aan de binnenkomstvoorwaarden noch dat het reisdoel van de verzoekende partij daarmee aangetoond wordt.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een visum type D met het oog op studies heeft gevraagd en gekregen op 24 augustus 2026. Derhalve werd op dat moment door de gemachtigde reeds onderzocht of de verzoekende partij voldeed om zich naar België te begeven in het kader van haar beoogde studies en werd dat bevestigend beantwoord.
Het staat de gemachtigde echter vrij om de toegang tot het grondgebied te controleren, maar in het licht van het afgeleverde visum en het onderzoek dat daar onmiskenbaar aan moet zijn voorafgegaan, moet de motivering waarbij de intenties van de begunstigde van het visum thans opnieuw in vraag worden gesteld, wel enerzijds afdoende zijn – dit impliceert dat de aangehaalde redenen de bestreden beslissing moeten kunnen dragen –, en anderzijds niet kennelijk onredelijk.

3.8. De Raad stelt vast dat, hoewel dit niet als dusdanig vermeld wordt in het grensverslag 'onduidelijk reismotief' van 12 september 2026 (administratief dossier, stuk nr. 1), de verzoekende partij bij binnenkomst documenten van haar visumaanvraag heeft voorgelegd. Dit blijkt uit de zin "*Van alle documenten die zij in haar bezit heeft nemen wij scans*" uit voornoemd grensverslag en uit het stuk nr. 4 van het administratief dossier. Hierin bevindt zich onder meer het standaardformulier afgeleverd door de Universiteit van Luik op 21 april 2026, dat de verzoekende partij ook bij haar verzoekschrift voegt (stuk nr. 5).

Uit het grensverslag blijkt voorts wat volgt:

"*Betrokkene verklaart te zullen studeren aan de Liège Universiteit (…). Zij verklaart geen telefonisch contact te hebben gehad met de universiteit, noch kan zij mailverkeer tussen de universiteit en haarzelf voorleggen*."

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt wat zij effectief in België komt doen en waar zij zal verblijven voor de duur van haar verblijf, onder meer omdat zij geen bewijs van communicatie met de universiteit over de studies heeft.

Gelet op het bij binnenkomst voorgelegde standaardformulier afkomstig van de Universiteit van Luik – en daarnaast gelet op het document dat gevoegd wordt als stuk nr. 4 aan haar verzoekschrift en waaruit blijkt dat een schrijven van april 2026 uitdrukkelijk aan haar gericht werd door de Universiteit van Luik om te melden dat een jury haar de toestemming geeft om zich in te schrijven voor het academiejaar 2026-2027 – is het motief dat zij geen bewijs van communicatie met de universiteit over de studies heeft, gebaseerd op een onzorgvuldig en gebrekkig onderzoek.

3.9. Daarnaast kan de verzoekende partij gevolgd worden dat het loutere feit dat zij in eerste instantie heeft gewezen op een universitair logement en daarna de mogelijkheid heeft ingeroepen om bij haar neef te verblijven bij haar aankomst, geen substantiële tegenstrijdigheid aantoont, dat het immers niet ongewoon is dat een student die net aangekomen is een transitoir logement beoogt bij een naaste in afwachting van een definitieve accommodatie.

Het motief dat zij tegenstrijdige informatie heeft gegeven over de mensen die haar hier zullen verder helpen, daar zij enerzijds verklaart accommodatie te zullen krijgen van de universiteit en anderzijds verklaart bij haar ‘neef’ te zullen verblijven, is dan ook gebrekkig en getuigt van onzorgvuldig onderzoek, daar de grenspolitie haar inderdaad niet om bijkomende verduidelijking omtrent deze vermeende tegenstrijdigheid heeft verzocht.

Waar de verwerende partij er in de verweernota op wijst dat de verzoekende partij geen bewijs heeft voorgelegd, noch van de accommodatie voorzien door de universiteit, noch van de accommodatie voorzien door de neef, kan zij gevolgd worden, doch doet dit geen afbreuk aan het feit dat in de bestreden beslissing in een afzonderlijke overweging erop gewezen wordt dat de verzoekende partij tegenstrijdige informatie geeft over de mensen die haar hier zullen verder helpen, daar zij enerzijds verklaart accommodatie te zullen krijgen van de universiteit en anderzijds verklaart bij haar ‘neef’ te zullen verblijven.

3.10. De Raad stelt vast dat bepaalde feiten die worden vermeld in de bestreden beslissing niet met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld en enkele van de overwegingen die leiden tot de conclusie dat hoewel de verzoekende partij verklaart dat zij naar België komt om te studeren aan de universiteit van Luik, zij niet aannemelijk maakt wat zij effectief in België komt doen en waar zij zal verblijven voor de duur van haar verblijf, gebrekkig zijn.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

Dit volstaat reeds om over te gaan tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.
3.11. Ten overvloede wijst de Raad er dan ook nog op dat, hoewel uit het grensverslag blijkt dat de verzoekende partij te kennen gaf aan de grenspolitie het inschrijvingsgeld te hebben betaald per overschrijving, de verzoekende partij kan gevolgd worden dat het loutere feit dat zij geen bewijs van betaling van het inschrijvingsgeld heeft – wat zonder verdere verduidelijking een overweging vormt van de bestreden beslissing –, haar niet kan tegengeworpen worden in het licht van het door haar voorlegde schrijven van de Universiteit van Luik van 21 april 2026 waaruit blijkt dat het bedrag van het inschrijvingsgeld voor de situatie van de verzoekende partij nog niet gekend is en dat haar studentenkaart haar zal worden opgestuurd van zodra een Belgische adres geregistreerd wordt op het studentenportaal en dat zij het resterende bedrag van haar inschrijvingsgeld vóór 1 februari kan betalen via dit portaal. Het loutere feit op zich aldus dat de verzoekende partij geen bewijs van het betalen van het inschrijvingsgeld heeft, kan niet bijdragen aan de conclusie dat hoewel de verzoekende partij verklaart in België te komen studeren, zij niet aannemelijk maakt wat zij effectief in België komt doen.

3.12. Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen onder meer aangeeft dat uit het verslag van de met grenscontrole belaste autoriteiten blijkt dat de verzoekende partij verklaarde in België te zullen worden opgewacht door een nicht, die in België evenwel niet geregistreerd blijkt te zijn op het nochtans opgegeven adres, alsook stelt dat het klemt dat de verzoekende partij bij haar aankomst wel degelijk een bewijs van betaling van de kostprijs van het visum kon voorleggen, maar niet in staat bleek om aan te tonen dat de inschrijvingskost voor de voorgenomen studie ook betaald zou zijn, waarbij zij een bijzonder vage uitleg in verband met een andere gsm gaf, kan de Raad enkel vaststellen dat dergelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing terug te vinden zijn. Deze overwegingen betreffen dan ook hoogstens een *a posteriori* motivering die niet kan worden aangevoerd om de wettigheid van de bestreden beslissing te handhaven.

3.13. Waar de verwerende partij betreffende het motief over het ontbreken van een bewijs van betaling van het inschrijvingsgeld, repliceert dat dit allerminst een determinerend motief betreft, dat zelfs indien de kritiek

terecht zou zijn, dient vastgesteld te worden dat de overige motieven de bestreden beslissing voldoende ondersteunen daar werd vastgesteld dat niet de minste uitleg kan worden gegeven over de inhoud van de voorgenomen studie, geen bewijs van communicatie met de universiteit en van verblijfsomstandigheden werd geleverd, en zo verder en dat de kritiek van de verzoekende partij uitsluitend betrekking heeft op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering, dient de Raad vooreerst vast te stellen dat nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat bepaalde overwegingen slechts ten overvloede werden vermeld.

De Raad kan zich niet in de plaats stellen van de verwerende partij om te beoordelen of de verwerende partij nog steeds zou hebben kunnen concluderen tot de terugdrijving op grond van een onduidelijk reisdoel- en omstandigheden indien abstractie zou worden gemaakt van de hiervoor onzorgvuldig en gebrekkig bevonden motieven (*cf.* RvS 16 september 2013, nr. 224.645).

Hetzelfde kan gesteld worden in verband met het betoog in de nota met opmerkingen dat de vaststellingen van de met grenscontrole belaste autoriteiten allerminst beperkt waren tot het gebrek aan communicatie met de universiteit en/of het gebrek aan betalingsbewijs van het inschrijvingsgeld. Bovendien stelt de verwerende partij in haar verweernota zelf vast dat dergelijke documenten zouden hebben kunnen helpen om het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf alsnog te staven. Waar zij hieromtrent echter betoogt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat enkel de voorlegging van deze documenten een binnenkomst in het Rijk mogelijk zou hebben gemaakt, blijkt uit de bestreden beslissing evenmin, zoals reeds aangegeven, dat indien abstractie zou worden gemaakt van de hiervoor onzorgvuldig en gebrekkig bevonden motieven betreffende het gebrek aan communicatie met de universiteit over de studies, de tegenstrijdige verklaringen over de accommodatie en het gebrek aan betalingsbewijs, de verwerende partij nog steeds zou hebben besloten tot de terugdrijving op grond van onduidelijk reisdoel- en omstandigheden.

De verwerende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de kritiek van de verzoekende partij niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.14. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie houdende de terugdrijving (bijlage 11) van 12 september 2026 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken op tweeëntwintig september tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
A.-M. DE WEERDT	N. VERMANDER